

Tudi tratine pred hišo na vrtu ni mogel ločiti: daljava je bila prevelika. Tam je včasih ob vročini tudi šivala... Potem je plul pogled Lenardu preko ravnice do tam, kjer se je v podnožju gorá vlekla Jezgurčeva senožet. Jezgurčevih ovac ni mogel videti Lenard, pač pa se mu je zdelo, da vidi črno pego vrh roba mirno in na samem. Tam ne raste drevo, tudi grm ne —: to je bil Cene! In če je gledal Lenard še dalje nad bližnjimi vrhovi in potem ob gorskem pobočju za nitkasto stezo dalje, dalje: je razločil, seveda le v glavnih potezah, Kolnico

in travnato brdo nad njo. Izza brda pa je oprezno, kakor bi hotelo uiti očem, gledalo zveženo sleme Pucove bajte...

Tu doli čez gore in doline je nameril Lenard v soboto popoldne svoj: hoooop! Potem je odmevalo, vršelo in bobnelo naprej. Včasih se je ustavil odmev in utihnil, kakor bi se bil zbal ostrega roba pred seboj. A v naslednjem se je pojavil zopet s prejšnjo silo, s prejšnjim zvokom in s prejšnjim izvornim glasom... „Hoooop!“

O, ta naglas ni bil brezizrazen, ne!

Moj Maj.

Tulipan.

Dekle je pri okencu
gledalo gredice;
lahno so se klanjale
pisane cvetice

„Le dehtite sladki vonj,
nageljni, narcisi!
Samo ti, moj tulipan,
še razcvel se nisi?“

Kaj očeta našega
čakaš kakor včasih?...
Čaki! K njemu te vsadim:
tihi dom mu krasi!

Rajni oče je najbolj
ljubil tulipane;
še v ledenih jih je dneh
nosil v suknji vtkane...“

Prt.

Mati je mrtvaški prt
zvila na tri kraje,
spravila v omare kot
vdano šepetaje:

Ko priveje smrtni dih
iz daljave črne;
Bog ve, koga v smrtni san
s prtom tem zagrne.

Morda meni butaro
sivih let olajša?
Ali kaj, ko mlada kri
danes vsiha rajša...

Šmarnice.

Iz gredice tulipan
v lonček sem presadil.
Iz omare smrtni prt
dvignil in sem zgradil

Šmarnice Mariji v čast.
Od radosti same,
mislil sem, da Blažena
zre smehljaje name.

In takrat sem milost pil
kakor še nikoli:
Lahko bi ozdravil z njo
sto ljubavnih boli.

Zadnji dan.

Junij silil je na vrt,
junij zlatolasi,
jablanam so sapice
tresle cvet po vasi...

Tulipan, oj, tulipan
poln je žlahtnih cvetov,
kakor da bi res krasil
tihi dom očetov...

Glej, dekletce! Mati, glej!
v Šmarnicah mi sanja
smrtni sen moj mladi Maj,
moja slast nekdanja.

Z vodo blagoslovljeno
Šmarnice kropite!
Naj jih zabim v kratkih dneh,
z mano vred prosite!...

Silvin Sardenko.